

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **P. B.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: **T. V.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-133170-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-133170-4/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání a potvrdilo rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2017, č. j. OAM-13583-43/PP-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 19. 9. 2016 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem soužití s rodinným příslušníkem, který je občanem Evropské unie. Za tohoto rodinného příslušníka označila svoji dceru, paní T. V, státní příslušnici České republiky. Jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie žalobkyně mj. předložila občanský průkaz a rodný list své dcery, který prokazuje existenci jejich příbuzenského vztahu a úředně ověřenou kopii svého rodného listu.
3. Vzhledem k tomu, že dle správního orgánu I. stupně tyto doklady dostatečně neprokazovaly, že je žalobkyně osobou ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, vyzval správní orgán dne 11. 11. 2016 žalobkyni k doložení, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V odůvodnění žalobkyni poučil, že není zřejmé, podle jakého ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců hodlá žádat o povolení k přechodnému pobytu, a zároveň nedoložila relevantní doklady. Dle správního orgánu I. stupně se jedná zejména o rodný list, který umožňuje vysledovat příbuzenskou linii, dále mohou být předloženy i jiné doklady prokazující dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a závislost na péči občana Evropské unie (např. lékařská zpráva).
4. Dne 5. 12. 2016 žalobkyně doložila prohlášení dcery o tom, že je skutečně dcerou žalobkyně, a prohlášení, že žalobkyně pobývá s dcerou na adrese X. Dále žalobkyně doložila originál zprávy z ambulantního vyšetření vydané dne 29. 11. 2016 Fakultní nemocnicí Královské Vinohrady, podle níž je žalobkyně pod lékařským dohledem ambulantních specialistů a potřebuje péči další osoby, a to z důvodu její částečné imobility a sénia. Tuto péči jí zajišťuje její dcera, paní T. V.
5. Dne 21. 12. 2016 zástupce žalobkyně doručil správnímu orgánu I. stupně vyjádření spolu s návrhem na provedení výslechu dcery a vnučky žalobkyně a zároveň provedení důkazu spisem vedeným pod sp. zn. OAM-16029/TP-2014, který se týkal dřívější žádosti žalobkyně o povolení trvalého pobytu z humanitárních důvodů. Zároveň specifikoval, že se domáhá vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K vyjádření přiložil čestné prohlášení paní V., dle něhož žalobkyně žije sama a nemá v domovské zemi žádné další rodinné příslušníky, její starobní důchod nepokrývá ani z části její životní náklady, a proto paní V. matce zajišťuje finanční pomoc.

6. Ve vyjádření ze dne 17. 2. 2017 žalobkyně doložila aktuální lékařský posudek o své zdravotní způsobilosti k vycestování, podle něhož není schopna ze zdravotních důvodů cestovat na dlouhé vzdálenosti, zejména letadlem. Jako důkaz prokazující rodinnou vazbu na občana Evropské unie žalobkyně opakovaně předložila výše uvedené doklady a navíc rodný list své dcery paní V. vystavený dne 8. 9. 2014 Úřadem městské části města Brna a kopii pojistné smlouvy č. 1649053076 o základním zdravotním pojištění cizinců, s platností od 27. 1. 2017 do 26. 7. 2017.
7. Dne 2. 3. 2017 byla v místě hlášeného bydliště žalobkyně provedena pobytová kontrola. Při ní byla zastižena pouze žalobkyně, která policejní hlídce provádějící kontrolu sdělila, že v bytě bydlí se svojí dcerou, která o ni pečuje, neboť to její stav vyžaduje. V bytě se nacházely osobní věci žalobkyně a její hygienické potřeby.
8. Za účelem zjištění skutečného stavu věci byl dne 29. 3. 2017 proveden výslech žalobkyně, která během něho mj. uvedla, že na Ukrajině nemá žádné příbuzné, pobírá důchod ve výši 1500 hřiven (cca 1200 Kč), který je zcela nedostačující na živobytí, finančně jí proto pomáhá dcera. Dcera za ní přijíždí 3-4 krát týdně, pomáhá jí s hygienou, vařením a úklidem. Žalobkyně trpí vysokým krevním tlakem (včetně stenokardie a tachykardie), nespavostí, nemůže se sama pohybovat, dne 21. 3. 2017 si zlomila klíční kost.
9. Dne 29. 3. 2017 byl proveden rovněž výslech paní V., která mj. uvedla, že za svojí matkou jezdila na Ukrajinu dvakrát do roku na cca 14 dní, posílala jí peníze, na místě jí pomáhali sousedé a bývalý manžel paní V. Vzhledem ke zdravotnímu stavu (čtyřnásobný bypass, cukrovka, vysoký krevní tlak, silné problémy s pohybovým ústrojím) žalobkyni přestěhovali do Prahy, kde za ní paní V. dochází (v zásadě denně, 3-4 týdně přespí). Žalobkyně nemůže sama chodit ven (pohybuje se o berlích), dcera jí pomáhá s hygienou, částečně s oblékáním, obstarává nákupy a úklid. Dále hradí platby u lékaře, platby za léky a oblečení.
10. Dne 10. 5. 2017 žalobkyně doručila správnímu orgánu I. stupně účtenku z lékárny, fakturu č. 1616001673 vystavenou Fakultní nemocnicí Královské Vinohrady na jméno žalobkyně za poskytnutou zdravotní péči a upomínku na zaplacení částky 2 413 Kč.
11. Dne 17. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka její dcery ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zdravotní stav žalobkyně je přiměřený jejímu věku, celodenní péči nepotřebuje, jedná se o osobu v důchodovém věku, která je na Ukrajině příjemcem starobního důchodu ve standardní výši. Dále se správní orgán I. stupně podrobně zabýval otázkou, zda lze na případ žalobkyně vztáhnout § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda žalobkyně se svojí dcerou žila bezprostředně před opuštěním země původu a zda na ní byla v této době závislá. Žalobkyně nedoložila stupeň závislé péče na jiné osobě analogicky podle zákonů České republiky (zejména zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách), odborná lékařská posouzení nemůže nahradit ani prohlášení dcery žalobkyně, ani její výslech.
12. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 25. 10. 2017 blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. Žalovaný toto odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně věrohodně neprokázala svou závislost na dceři, a to ani z hlediska svého zdravotního stavu, ani z hlediska finanční situace. Za dostatečný doklad

nelze považovat lékařskou zprávu ze dne 29. 11. 2016, neboť zpráva neobsahuje podrobný chorobopis, ani přesvědčivě formulované závěry o závislosti na péči jiné osoby. Zpráva je nadto v rozporu s výpovědí žalobkyně a paní V., neboť dle nich žalobkyně se svojí dcerou trvale nežije, ale pouze jí pomáhá s určitými činnostmi. Závěrem žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně jednal jako s účastníci řízení rovněž s paní T. V., ačkoliv k tomu nebyl dán důvod. Mezi žalobkyní a její dcerou totiž neexistuje společenství práv ve smyslu § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a paní V. není napadeným rozhodnutím dotčena tak, aby ji bylo možné považovat za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63).

II. Obsah žaloby

13. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgán I. stupně posuzoval otázku, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, téměř výhradně dle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je však matkou paní T. V., a proto její případ měl být posouzen dle § 15a odst. 1 písm. d) téhož zákona. Odstavec 2 ustanovení § 15a se totiž použije pouze pro příbuzné občana Evropské unie neuvedené v odstavci 1; primárně tedy měl být aplikován § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na tuto skutečnost nadto žalobkyně správní orgány upozornila (viz např. vyjádření ze dne 18. 2. 2016).
14. Žalovaný se sice splněním podmínek dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zabýval, ovšem dospěl k nesprávnému skutkovému i právnímu závěru. Především žalobkyně zdůrazňuje, že pro kladné vyřízení žádosti není nezbytné, aby stav závislosti existoval již v době pobytu cizince v domovském státě. Žalovaným citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 9. 2012, ve věci C-83/11, Secretary of State for the Home Department v. Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman (dále také jen „rozsudek ve věci Rahman“) není příléhavý, neboť Soudní dvůr se v něm zabýval otázkou přiznání pobytového oprávnění dle čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Čl. 3 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES však dopadá na tzv. širší rodinu, zatímco žalobkyně jakožto matka paní V. splňuje podmínky čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice. Ostatně sám Soudní dvůr v daném rozsudku zdůrazňuje, že obě kategorie cizinců je třeba důsledně rozlišovat.
15. Podmínka závislosti cizince ještě před vstupem na území nadto nevyplývá ani z § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení totiž závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie může vzniknout buď po vstupu na území, nebo ještě v domovském státě. Ze znění tohoto ustanovení (použití spojky „nebo“) tedy vyplývá, že podmínka závislosti je stanovena alternativně a může být splněna až po vstupu rodinného příslušníka na území Evropské unie. Nadto žalobkyně i její dcera v průběhu správního řízení shodně vypověděly, že žalobkyni k příjezdu na území České republiky donutil zhoršující se zdravotní stav (zejména zhoršení mobility), což jí činilo závislou na pomoci svých potomků. Rovněž obě uvedly, že žalobkyně byla již před příjezdem dlouhodobě závislá na finanční pomoci poskytované dcerou. Pokud správní orgány nepovažovaly závislost žalobkyně před vstupem na území za prokázanou, měly žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti.

16. Správní orgány dále pochybily, když neshledaly žalobkyni akutně závislou na výživě a péči paní V. Žalobkyně tuto skutečnost během řízení prokázala mj. ambulantní zprávou ze dne 29. 11. 2016, lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti k vycestování ze dne 14. 2. 2017, účtenkami z vyšetření pacienta, daňovými doklady k nákupu léků a protokoly o výsledku žalobkyně a její dcery ze dne 29. 3. 2017. Správní orgán I. stupně dne 10. 11. 2016 vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti, ovšem tato výzva měla formulářový charakter a prokázání závislosti na výživě a péči občana Evropské unie se týkala pouze jedna věta (dle níž k prokázání může být předložena např. lékařská zpráva). Lékařských zpráv žalobkyně doložila hned několik, pokud je správní orgán I. stupně shledal nedostatečné, měl žalobkyni opětovně vyzvat k odstranění vad žádosti, neboť původní poučení nepostačovalo.
17. Žalobkyně trvá na tom, že je závislá na výživě a péči své dcery, není schopná se o sebe postarat, neboť má velké problémy s chůzí a spoustu dalších zdravotních problémů, které byly správnímu orgánu doloženy. Ze znění § 15a zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že se vyžaduje závislost stoprocentní, tedy není nezbytné, aby byl cizinec závislý na občanu Evropské unie z důvodu uspokojování všech základních potřeb. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně je na dceři závislá minimálně z důvodu udržování domácnosti, z důvodu hygieny a obstarávání materiálních statků, a to jak finančně, tak osobní pomocí. Napadené rozhodnutí tedy neodpovídá okolnostem daného případu a porušuje § 2 odst. 4 správního řádu.
18. Konečně správní orgány pochybily, když v daném případě neposoudily dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť tato povinnost vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně prokázala, že je na své dceři závislá a v zemi původu nemá nikoho, kdo by jí zajistil potřebnou péči. Nucený návrat do země původu by ji ohrozil na zdraví a možná i na životě.
19. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah spisového materiálu, zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
21. V replice ze dne 13. 3. 2019 žalobkyně doplnila argumentaci o odkaz na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 1. 2014, C-423/12, ve věci Flora May Reyes v. Migrationsverket (dále jen „rozsudek ve věci Reyes“), v němž se Soudní dvůr zabýval výkladem pojmu vyživovaný rodinný příslušník. Soudní dvůr dospěl k závěru, že závislost rodinného příslušníka je třeba posoudit s ohledem na skutečnost, zda je taková osoba schopna vzhledem ke své hospodářské a sociální situaci uspokojovat své základní potřeby. Dále žalobkyně zdůraznila, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vykládal pojem „dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav“, ačkoliv § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců používá pojem „vážené zdravotní důvody“. Druhý z pojmů přitom žalobkyně dostatečně prokázala doložením lékařských zpráv. Nejvyšší správní soud rovněž rozsudkem ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 86/2018-34, zmírnil požadavky na doklady prokazující „dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav“, neboť správní orgány měly povinnost poučit účastníka řízení, že doložená lékařská zpráva je nedostatečná.

22. Součástí repliky je rovněž stanovisko Veřejné ochránkyně práv k dané věci ze dne 18. 2. 2019.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

23. Žalobkyně při jednání setrvala na své dřívější argumentaci, kterou zevrubně zopakovala, a odkázala na aktuální judikaturu správních soudů.
24. Žalovaný při jednání odkázal na svá předchozí podání a navrhl žalobu zamítnout.
25. Osoba zúčastněná na řízení se při jednání plně připojila k argumentaci žalobkyně.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území“.
28. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt“.
29. Podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
- 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 - 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie“.
30. Citovaná ustanovení byla do zákona o pobytu cizinců vložena za účelem transpozice směrnice č. 2004/38/ES, konkrétně jejího čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 2. Uvedené dva články

vymezují dvě skupiny rodinných příslušníků občanů Evropské unie, které se od sebe odlišují co do oprávnění, které jim směrnice přiznává. Zatímco rodinní příslušníci dle čl. 2 odst. 2 za splnění příslušných podmínek požívají práva vstupu a pobytu v hostitelském členském státě uvedeného občana, rodinným příslušníkům dle čl. 3 odst. 2 (tedy tzv. „širší rodině“ občana Evropské unie) má být vstup a pobyt pouze usnadňován (srov. bod 19 rozsudku ve věci Rahman).

31. Z dikce § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a rovněž ze vzájemného vztahu čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES dále vyplývá, že správní orgány jsou primárně povinni posoudit, zda cizinec splňuje podmínky příbuzenství vymezené v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pouze v případě, že cizinec není v příbuzenském vztahu vůči občanu Evropské unie dle prvního odstavce daného ustanovení, připadá v úvahu aplikace odstavce 2.
32. V řešeném případě bylo prokázáno, že žalobkyně je matkou paní T. V., která je českou státní občankou (viz úředně ověřenou kopii rodného listu paní V., rozené B., úředně ověřenou kopii jejího občanského průkazu a úřední překlad rodného listu žalobkyně). Z uvedeného je patrné, že případ žalobkyně je třeba posoudit podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně je předkem občana Evropské unie (jedná se o první část hypotézy ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) tohoto zákona]. Ostatně žalobkyně na tuto skutečnost správní orgán I. stupně výslovně upozornila ve svém podání doručeném správnímu orgánu dne 21. 12. 2016.
33. S ohledem na právě řečené není soudu zcela zřejmé, proč se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí obšírně zabýval otázkou splnění podmínek dle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení na případ žalobkyně nedopadá. Byť se tento postup jeví poněkud nelogický, nejedná se o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, či jeho nepřezkoumatelnost, jak tvrdí žalobkyně v žalobě. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž v souladu s právními předpisy – obsahuje odkaz na § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v kombinaci s § 15a téhož zákona – a pochybení v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně napravit žalovaný, který v napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnil, proč žalobkyni nepovažuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí obou stupňů tvoří podle zásady jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47), nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
34. Dále se soud zabýval otázkou, zda žalobkyně v řešené věci splnila podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ze znění daného ustanovení vyplývá, že pro kladné rozhodnutí o žádosti cizince je nutné, aby se jednalo o 1) potomka nebo předka anebo potomka nebo předka manžela občana Evropské unie, a aby byl tento cizinec 2) z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
35. Jak uvedeno výše, v řešené věci je nesporné, že žalobkyně splňuje první podmínku citovaného ustanovení, neboť prokázala, že je matkou paní V., občanky České republiky. Mezi stranami naopak panuje spor v tom, zda žalobkyně splnila druhou podmínku, tedy zda je na své dceři závislá z důvodu uspokojování svých základních potřeb. Před samotným

posouzením této otázky soud považuje za vhodné vyjádřit se k výkladu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na jeho novelizaci zákonem č. 314/2015 Sb.

36. Vykládané ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo za účelem transpozice čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2004/38/ES, podle něhož se za rodinné příslušníky občana Evropské unie považují jeho předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky. Soudní dvůr Evropské unie ve vztahu k pojmu „vyživovaná osoba“, resp. „závislost na péči“ občana Evropské unie opakovaně judikoval, že *„nezbytnost materiální podpory musí existovat ve státě původu nebo státě posledního pobytu takového potomka v okamžiku, kdy žádá, aby mohl uvedeného občana následovat“*. K tomuto závěru Soudní dvůr dospěl jak v případě rodinných příslušníků dle čl. 2 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES (viz bod 22 rozsudku ve věci Reyes, nebo bod 37 rozsudku ze dne 9. 1. 2007, ve věci C-1/05, Yunying Jia v. Migrationsverket, dále jen „rozsudek ve věci Jia“), tak dle čl. 3 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES (viz bod 33 rozsudku ve věci Rahman).
37. Zákon č. 314/2015 Sb., však novelizoval § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v tom směru, že pobytové oprávnění cizince váže na stav závislosti na občanu Evropské unie, a to bez bližšího časového určení jeho vzniku, nebo na stav závislosti, který trval bezprostředně před vstupem na území v jeho domovském státě (či jiném státě, kde měl povolen pobyt). Z jazykového výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že s ohledem na užití spojky „nebo“ je možné zařadit žadatele do kategorie rodinného příslušníka občana Evropské unie při splnění jedné z následujících hypotéz této právní normy: buďto hypotézy závislosti na výživě/péči poskytované občanem Evropské unie, nebo závislosti na výživě/péči poskytované občanem Evropské unie ve svém domovském státě bezprostředně před vstupem na území.
38. Z uvedeného rozboru tedy vyplývá, že stav závislosti nemusí nutně nastat a trvat v domovském státě žadatele, ale postačí samotná existence takového stavu. Tento výklad ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., dle níž byl s přihlédnutím k rozsudku ve věci Reyes *„více konkretizován okamžik posuzování závislosti rodinného příslušníka na občanu Evropské unie (...). S ohledem na výše citovanou judikaturu musí nezbytnost materiální podpory existovat v členském státě původu nebo státě posledního pobytu těchto příbuzných v okamžiku, kdy žádají o připojení se k občanu Evropské unie, tedy bezprostředně před vstupem na území České republiky, a je na rodinném příslušníkovi, aby tuto závislost prokázal. Současně není vyloučeno, aby se rodinný příslušník stal závislým na občanu Evropské unie až na území (...).“*
39. Lze tedy uzavřít, že český zákonodárce se dílčím způsobem odchýlil od standardů garantovaných směrnicí č. 2004/38/ES, resp. od konstantního výkladu Soudního dvora vztahující se k otázce rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Zdejší soud však takový postup neshledal rozporný s principy, na nichž je vystaven systém práva Evropské unie. Je totiž třeba mít na paměti, že při transpozici směrnice mají členské státy povinnost provést směrnici do národního práva a dosáhnout žádaného výsledku, přičemž disponují určitou volností ve výběru prostředků a metod, které k transpozici směrnice použijí. Tato pravidla vyplývají z čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), podle něhož *„směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“*. Z uvedeného vyplývá, že členské státy mají povinnost při transpozici směrnic dbát cílů,

kteřé jsou jimi vytyčeny, ovšem není vyloučeno, aby členský stát provedl užší či širší transpozici, či se od znění směrnice odchýlil, pokud to sama směrnice umožňuje. Členský stát tedy může přijmout opatření nad rámec vyžadovaný směrnicí, pokud tímto opatřením sleduje vytyčený cíl a pokud směrnice obsahuje ustanovení, kterým takový postup povolí (srovnej např. SVOBODA, Pavel. *Úvod do evropského práva*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 92).

40. Takovým ustanovením je v řešeném případě bod 29 směrnice č. 2004/38/ES, podle něhož „*touto směrnicí by neměly být dotčeny příznivější vnitrostátní předpisy*“. Je tedy zřejmé, že směrnice č. 2004/38/ES zaručuje minimální standardy ve vztahu k občanům Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům, aniž by zároveň vyloučila možnost přijmout na národní úrovni úpravu, která je pro dotčené osoby příznivější. Touto úpravou je bezpochyby i § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje i jeho potomka nebo předka, který prokáže, že je na občanu Evropské unie závislý, a to případně až na území členského státu.
41. S ohledem na výše uvedené závěry soud zdůrazňuje, že pro řádné zjištění skutkového stavu bylo v řešeném případě postačující, pokud žalobkyně prokázala závislost na osobní péči či výživě poskytované svojí dcerou, přičemž nebylo nezbytné, aby se předložené důkazy vázaly na dobu bezprostředně předcházející vstupu na území České republiky. I přesto má však soud za to, že žalobkyně a její dcera během správního řízení koherentním způsobem popsaly důvody, které žalobkyni vedly k příjezdu do České republiky (viz protokoly o výsledku žalobkyně a paní V. ze dne 29. 3. 2017), a tyto výpovědi jsou v souladu s dalšími důkazy (zejména lékařskými zprávami), které žalobkyně předložila v rámci správního řízení. Žalobkyně uvedla, že ji k příjezdu do České republiky donutil zhoršující se zdravotní stav, zejména zhoršení mobility (žalobkyně i její dcera shodně vypověděly, že žalobkyně nemůže chodit, obstarat si nákupy a osobní hygienu), přičemž na Ukrajině neměla žádné rodinné příslušníky, kteří by jí poskytli potřebnou pomoc (kromě příležitostné pomoci sousedů a paní V., která se svojí matkou pobývala v době své dovolené). Soud proto uzavírá, že byť pro posouzení žádosti nebyl rozhodující stav závislosti před příjezdem do České republiky, shromážděné důkazy minimálně věrohodně dokreslují, z jakých důvodů byla žalobkyně nucena opustit svůj domovský stát a vyhledat péči své dcery.
42. Pro úplnost soud dodává, že správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí cituje z lékařské zprávy vystavené dne 23. 1. 2015 na Ukrajině, která však ve správním spise chybí a byla pravděpodobně založena do spisu vedeného pod sp. zn. OAM-16029-TP-2014. Dle této zprávy žalobkyně trpí ischemickou chorobou srdeční – stabilní stenokardií III. stupně; difúzní kardiosklerózou; v roce 2011 jí byl proveden bypass; má diagnostikovanou hypertonickou chorobu s blíže konkretizovanými stupni rizikovosti s vlivem na celkové kardiologické onemocnění; trpí cukrovkou II. typu; diabetickou angiopatií dolních končetin III. stupně; difúzní osteochondrózou páteře aj. Dle soudu i výše uvedená citace lékařské zprávy prokazuje nepříznivý zdravotní stav žalobkyně, který jí dle jejího vyjádření donutil k příjezdu do České republiky.
43. Dále se soud zabýval jádrem sporu projednávané věci, tedy zda bylo prokázáno, že je žalobkyně z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na péči nebo výživě poskytované svou dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soudní dvůr Evropské unie ve své rozhodovací praxi opakovaně judikuje, že stav závislosti rodinného příslušníka občana Evropské unie je třeba chápat jako faktický stav, kdy tato

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

osoba není schopna bez materiální pomoci občana Evropské unie uspokojovat své základní životní potřeby (viz bod 35 rozsudku ve věci Jia či bod 21 rozsudku ve věci Reyes). Za účelem zjištění, zda se jedná o takovou závislost, je nutné zejména posoudit, zda rodinný příslušník je či není s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci schopen uspokojovat své základní potřeby.

44. Primární odpovědnost za prokázání stavu závislosti spočívá na žadateli, který však při plnění své důkazní povinnosti není jakkoliv limitován a skutkový stav může prokázat zásadně jakýmkoliv způsobem (srov. zejména bod 41 rozsudku ve věci Jia). Žadatel tak může předložit jakýkoliv doklad, který je s to prokázat jeho závislost na péči či výživě poskytované občanem Evropské unie, a tuto skutečnost lze správnímu orgánu osvědčit i dalšími důkazními prostředky, včetně účastnického výsledku či výsledkem svědků.
45. Za tímto účelem žalobkyně předložila následující doklady: Přehled ambulantních vyšetření ze dne 29. 11. 2016 vydaný MUDr. L. P., čestná prohlášení paní V. ze dne 1. 12. 2016 a 10. 2. 2016, lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k vycestování ze dne 14. 2. 2017, účty za vyšetření pacienta a daňové doklady k nákupu léků a propouštěcí zprávu ze dne 4. 10. 2017. Dále popis stavu žalobkyně vyplývá z protokolů o výsledku žalobkyně a její dcery ze dne 29. 3. 2017 a ze sdělení Krajského ředitelství cizinecké policie hlavního města Prahy ze dne 6. 3. 2017. Ve zbytku žalobkyně odkázala na důkazní materiál vedený v rámci řízení o její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu sp. zn. OAM-16029-TP-2014.
46. Správní orgány obou stupňů shledaly výše uvedené důkazy nedostatečné. Správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně neprokázala vliv svého zdravotního stavu na zvládání úkonů běžného života (jako je mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání atd.), a to analogicky podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), ani vyšetřením různými specialisty v České republice nebo na Ukrajině. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí dodal, že lékařská zpráva ze dne 29. 11. 2016 není dostačující, neboť neobsahuje podrobný chorobopis, ani věrohodně formulované a zdůvodněné závěry o tom, že žalobkyně potřebuje každodenní péči druhé osoby.
47. Citované závěry správních orgánů však nemohou obstát. Zejména je třeba zdůraznit, že žalobkyně předložila důkazy uvedené pod bodem 45 tohoto rozsudku v reakci na výzvu ze dne 10. 11. 2016, kterou jí správní orgán I. stupně zaslal k odstranění vad žádosti. Tato výzva však měla v zásadě formulářový charakter a k případu žalobkyně se výslovně vztahovala pouze věta na poslední straně výzvy, dle níž měla žalobkyně specifikovat, k jakému ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se vztahuje její žádost, a tuto skutečnost doložit relevantními doklady. Poučení o způsobu prokázání závislosti na výživě a péči občana Evropské unie se však týkala pouze jedna obecně formulovaná věta: *„dále mohou být doloženy i jiné doklady prokazující splnění dalších podmínek uvedených v § 15a zák. č. 326/1999 Sb., tedy například lékařská zpráva k prokázání dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a neschopnosti se o sebe postarat bez osobní péče občana EU, jehož je žadatel příbuzným“*.
48. Za této situace je nepřijatelné, aby správní orgány následně zamítly žádost žalobkyně s tím, že jí předložené lékařské zprávy nejsou koncipovány dle zákona o sociálních službách či neobsahují podrobný chorobopis. Žalobkyně se výzvou správního orgánu řídila a v souladu s jeho poučením předložila lékařskou zprávu ze dne 29. 11. 2016, která potvrzuje

závislost žalobkyně na péči své dcery, a dodatečně rovněž propouštěcí zprávu ze dne 4. 10. 2017, vydanou specialistou v oboru kardiologie. Správní orgán rovněž zřejmě disponoval lékařskou zprávou vystavenou dne 23. 1. 2015 na Ukrajině. Pokud správní orgány všechna tato potvrzení odborníků považovaly za nedostatečná, měly žalobkyni konkrétně a srozumitelně poučit, v čem spatřují vady navržených důkazů. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 86/2018-34, dle něhož nejsou správní orgány ani v řízení o žádosti zbaveni povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žadatel je pouze v souladu s § 52 správního řádu povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu, odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu však zůstává na správních orgánech. Pokud tedy v řešeném případě správní orgány shledaly navržené důkazy nedostatečné, měly o této skutečnosti žalobkyni poučit, a to případně i opakovaně, neboť výzva ze dne 10. 11. 2016 nebyla dostačující.

49. Soud dále nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že lékařská zpráva ze dne 29. 11. 2016 je v rozporu s výpovědí žalobkyně a její dcery ze dne 29. 3. 2017. Dle žalovaného není žalobkyně závislá na péči své dcery, neboť paní V. trvale nežije se svojí matkou v jednom bytě, ale pouze za ní dojíždí, 3-4 krát týdně přespí a pomáhá jí s určitými činnostmi. Soud především zdůrazňuje, že pro prokázání stavu závislosti ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není nezbytné, aby byl žadatel odkázán na péči ve všech oblastech svého života. Rozhodující v tomto směru totiž není počet jeho omezení, ale zejména to, zda tato omezení žadateli reálně brání v obstarání svých základních potřeb. Žalobkyně a paní V. shodně a zcela věrohodně vypověděly, že žalobkyně má velké potíže s pohybovým ústrojím, v důsledku čehož je vyloučeno, aby si bez pomoci své dcery zajistila nákupy, osobní hygienu a péči o domácnost (jako je úklid či praní prádla). Rovněž potřebuje asistenci při péči o zdraví a při návštěvách doktorů.
50. Soudu s ohledem na právě řečené není zřejmé, jak mohl žalovaný výpovědi interpretovat tak, že žalobkyně je soběstačná a nepotřebuje pomoc ze strany své dcery. Dle soudů z provedených výpovědí vyplývá pravý opak, přičemž s ohledem na povahu omezení žalobkyně není rozhodující, že žalobkyně se svojí dcerou trvale nebydlí, ale pouze za ní denně dojíždí. Tato skutečnost totiž nikterak nevylučuje, že dcera žalobkyni poskytuje pomoc ve výše uvedených oblastech.
51. Soud souhlasí s žalovaným, že stěžejním důkazem pro prokázání závislosti na péči jsou v daném případě lékařské zprávy a posudky. Rovněž je nepochybné, že se jedná o potvrzení odborníků, která správní orgány nemohou věcně přezkoumávat. Tato skutečnost však neznamená, že by správní orgány shromážděné důkazy nemohly posuzovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazu (viz § 50 odst. 4 správního řádu). Je sice pravdou, že lékařská zpráva ze dne 29. 11. 2016 je stručná a neobsahuje výčet chorob a jejich vliv na soběstačnost žalobkyně, přesto se však jedná o potvrzení vydané MUDr. L. P., která je ošetřujícím lékařem žalobkyně. V lékařské zprávě mj. stojí, že žalobkyně byla vyšetřena, její zdravotní stav vyžaduje pravidelné kontroly ambulantních specialistů, monitorování účinnosti farmakoterapie a vzhledem k částečné imobilitě a sénii také každodenní péči druhé osoby (k zajištění ambulantních vyšetření a základních životních potřeb). Tato lékařská zpráva je přitom zcela v souladu s výpověďmi žalobkyně a paní V. (viz výše). Pravdivost výpovědí byla dále potvrzena pobytovou kontrolou uskutečněnou dne 2. 3. 2017 v místě hlášeného bydliště žalobkyně. A konečně tvrzený zdravotní stav žalobkyně se shoduje s údaji uvedenými v propouštěcí zprávě ze dne 1. 10.

2017 (a rovněž lékařské zprávě vystavené dne 23. 1. 2015 na Ukrajině, na niž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazuje).

52. Soud proto s ohledem na výše řečené uzavírá, že na základě shromážděných důkazů bylo prokázáno, že žalobkyně je závislá na péči poskytované svou dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
53. Ohledně otázky závislosti žalobkyně na poskytování výživy soud uvádí následující. Žalobkyně i její dcera shodně vypověděly, že žalobkyně je na Ukrajině příjemcem důchodu ve standardní výši, který činí cca 1 400 hřiven (1 200 Kč). Dle jejich sdělení je tato částka zcela nedostačující k pokrytí nákladů živobytí na Ukrajině, a proto paní V. svou matku dlouhodobě finančně podporovala a podporuje. Správní orgány i tato tvrzení odmítly s odůvodněním, že žalobkyně může mít i jiné příjmy a z předložených faktur za léky a poskytnutou zdravotní péči nevyplývá, že tyto částky hradí dcera žalobkyně.
54. Soud předně uvádí, že správní orgán I. stupně na str. 8 svého rozhodnutí odkazuje na doklad o pobírání dávek starobního důchodu, který měla žalobkyně doložit ke svému odvolání proti zamítavému rozhodnutí ve věci řízení o udělení povolení k trvalému pobytu sp. zn. OAM-16029/TP-2014. Tento doklad se však nenachází ve správním spise vedeném v projednávané věci, což soudu znemožňuje přezkoumat závěr ohledně neprokázání výše příjmu žalobkyně (byť lze předpokládat, že žalobkyně výši svého starobního důchodu doložila, neboť správní orgány z uvedeného dokladu vycházely).
55. Ve zbytku soud argumentaci správních orgánů považuje za neudržitelnou. Správní orgány žalobkyni vytýkají, že neprokázala, že nad rámec svého starobního důchodu nedisponuje vlastními prostředky pro živobytí. Soudu však není zřejmé, jak by žalobkyně tuto negativní skutečnost měla prokázat. Z obsahu výpovědi vyplývá, že paní V. je jedinou dcerou žalobkyně, v České republice nemá kromě dvou vnuček žádné příbuzné, dále má žalobkyně dvě sestry, ovšem ani jedna z nich na Ukrajině nebydlí ve stejném městě jako žalobkyně (jedna z nich žije ve V.). Dle výpovědi paní V. na Ukrajině vlastnila byt, ve kterém žalobkyně bydlela, ovšem po jejím přestěhování byt prodala a peněžní prostředky použila na koupi bytu v České republice (doloženo výpisem z katastru nemovitostí). Výpovědi žalobkyně i její dcery jsou ve všech uvedených bodech konzistentní a soud nemá důvodu pochybovat o jejich pravdivosti.
56. Vzhledem k tvrzené výši starobního důchodu lze pak předpokládat, že žalobkyně není schopná hradit náklady na živobytí včetně léků za poskytnutou zdravotní péči (viz zejména faktury č. 1616001673 a č. 1617002729 vystavené Fakultní nemocnicí Královské Vinohrady na jméno žalobkyně a znějící na částky 2 413 Kč a 78 255,35 Kč). Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemá žádnou další blízkou osobu, která by jí poskytla peněžní prostředky, a v řízení nebyl prokázán žádný majetek ani další příjmy žalobkyně, je nutno dospět k závěru, že tuto finanční podporu jí poskytuje její dcera.
57. Soud se konečně ztotožnil i s žalobní námitkou, dle níž správní orgány pochybily, pokud rezignovaly na posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. V této souvislosti soud pro stručnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, který se zabýval případem co do podstatných rysů obdobným s případem žalobkyně. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že byť zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje posuzovat dopad do rodinného a soukromého života při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt dle § 87 odst. 1 písm. e), tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce.

58. Výše uvedený názor přitom nelze považovat za ojedinělý. Stejný závěr, tj. že je nutné posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, Nejvyšší správní soud vyslovil pro žádost podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, nebo nejnověji v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30. Ve všech uvedených rozsudcích zamítly správní orgány žádost o povolení k přechodnému pobytu pro nesplnění podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy dle stejného ustanovení jako v případě žalobkyně. S ohledem na tuto skutečnost soud neshledal žádný důvod, aby v nyní řešeném případě správní orgány postupovaly odlišně a dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se nezabývaly.

VI. Závěr

59. Žalobkyně se svými námitkami tedy uspěla; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží (3 000 + 9 300 + 900 + 2 142 =) 15 342 Kč.
61. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. října 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu